ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 12ης Δεκεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση C-241/95,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του High Court of Justice (Queen's Bench Division) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

The Queen

και

Intervention Board for Agricultural Produce,

ex parte: **Accrington Beef Co. Ltd κ.λπ.,**

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος των άρθρων 1, παράγραφος 2, και 2, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 214/94 της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1994, περί των λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 130/94 του Συμβουλίου όσον αφορά το κατεψυγμένο κρέας βοοειδών που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202 και τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0206 29 91 (ΕΕ L 27, σ. 46),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Sevón, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: D. Loutermann-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— οι Accrington Beef Co. Ltd κ.λπ., εκπροσωπούμενες από τον John Ratliff, barrister, κατ' εντολήν των Ramsbottom and Co., solicitors,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον Stephen Braviner, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενο από τον David Anderson, barrister,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον James Macdonald Flett, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις των Accrington Beef Co. Ltd κ.λπ., εκπροσωπούμενων από τον John Ratliff, της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενης από τη Stefanie Ridley, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από τον David Anderson, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον James Macdonald Flett, κατά τη συνεδρίαση της 12ης Σεπτεμβρίου 1996,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 17ης Οκτωβρίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 20ής Ιουνίου 1995, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 10 Ιουλίου 1995, το High Court of Justice (Queen's Bench Division) υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, ορισμένα προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με το κύρος των άρθρων 1, παράγραφος 2, και 2, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 214/94 της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1994, περί των λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 130/94 του Συμβουλίου όσον αφορά το κατεψυγμένο κρέας βοοειδών που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202 και τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0206 29 91 (ΕΕ L 27, σ. 46).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ των Accrington Beef Co. Ltd κ.λπ. (στο εξής: Accrington Beef κ.λπ.) και του Intervention Board for Agricultural Produce (στο εξής: Intervention Board), αρχή του Ηνωμένου Βασιλείου υπεύθυνη για την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής, σχετικά με τη δυνατότητα υπαγωγής στη κοινοτική δασμολογική ποσόστωση που είχε ανοιχθεί, όσον αφορά ορισμένα κατεψυγμένα κρέατα βοοειδών και ορισμένα άλλα προϊόντα, με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΚ) 130/94 του Συμβουλίου, της 24ης Ιανουαρίου 1994, για το άνοιγμα και τον τρόπο διαχείρισης κοινοτικής δασμολογικής ποσόστωσης για το κατεψυγμένο κρέας βοοειδών που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202 καθώς και για τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0206 29 91 (1994) (ΕΕ L 22, σ. 3).

3 Η ποσόστωση αυτή ορίστηκε στους 53 000 τόνους κρέατος χωρίς κόκαλα. Στο πλαίσιο της ποσοστώσεως αυτής, ο ισχύων δασμός του Κοινού Δασμολογίου ανέρχεται στο 20 % ενώ η εισφορά είναι 0 %.

4 Σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού 130/94, η ποσόστωση αυτή διαιρείται σε δύο μέρη, ως εξής:

«α) το πρώτο τμήμα που ισούται με 80 %, ήτοι με 42 400 τόνους, κατανέμεται μεταξύ των εισαγωγέων οι οποίοι μπορούν να αποδείξουν ότι, κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων ετών, έχουν εισαγάγει κατεψυγμένα κρέατα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0202 και προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0206 29 91 που αποτελούν αντικείμενο του παρόντος καθεστώτος εισαγωγής» (στο εξής: παραδοσιακοί εμπορευόμενοι).

«β) το δεύτερο τμήμα που ισούται με 20 %, ήτοι με 10 600 τόνους, κατανέμεται μεταξύ των εμπορευομένων οι οποίοι μπορούν να αποδείξουν τη δραστηριότητά τους στον τομέα των συναλλαγών με τρίτες χώρες και κατά τη διάρκεια περιόδου που θα καθοριστεί, για μια ελάχιστη ποσότητα άλλων βόειων κρεάτων εκτός από εκείνα που αποτελούν το αντικείμενο του παρόντος καθεστώτος εισαγωγής ή εργασιών εμπορίου ενεργητικής ή παθητικής τελειοποίησης» (στο εξής: λοιποί εμπορευόμενοι).

5 Οι σχετικές με την εφαρμογή του κανονισμού 130/94 λεπτομέρειες, ιδίως η κατανομή των διαθεσίμων ποσοτήτων μεταξύ παραδοσιακών εμπορευόμενων και λοιπών εμπορευόμενων ρυθμίζονται, σύμφωνα με το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού, από την Επιτροπή βάσει της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 27 του κανονισμού (ΕΟΚ) 805/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 72). Η διαδικασία αυτή συνεπάγεται διαβούλευση με επιτροπή διαχειρίσεως.

6 Κατόπιν τούτου, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό 214/94. Στο άρθρο 1 του κανονισμού αυτού επαναλαμβάνονται, στις παραγράφους 1 και 2, τα κριτήρια χορηγήσεως των δύο τμημάτων της δασμολογικής ποσοστώσεως, όπως αυτά προκύπτουν από το άρθρο 2 του κανονισμού 130/94, και αφού διευκρινίζεται ότι το δεύτερο τμήμα επιφυλάσσεται στους εμπορευόμενους που μπορούν να αποδείξουν ότι «εισήγαγαν ποσότητα βοείου κρέατος ίση τουλάχιστον με 50 τόνους το 1992 και 80 τόνους το 1993», που δεν αποτελεί αντικείμενο δασμολογικών ποσοστώσεων, ή «εξήγαγαν προς τρίτες χώρες ποσότητα βοείου κρέατος τουλάχιστον ίση με 110 τόνους το 1992 και με 150 τόνους το 1993».

7 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι ελάχιστες ποσότητες εξαγωγών που καθορίστηκαν για την ποσόστωση του 1994 είναι μεγαλύτερες αυτών που είχαν καθοριστεί για τις ποσοστώσεις του 1992 και 1993, που ήσαν 110 τόνοι για καθένα από τα δύο έτη αναφοράς [βλ. κανονισμό (ΕΟΚ) 3701/91 της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 1991, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής που προβλέπεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3667/91 του Συμβουλίου για το κατεψυγμένο βόειο κρέας που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202 και τα προϊόντα του κωδικού ΣΟ 0206 29 91 (ΕΕ L 350, σ. 34), και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3771/92 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1992, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής που προβλέπεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3392/92 του Συμβουλίου για το κατεψυγμένο βόειο κρέας που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202 και τα προϊόντα του κωδικού ΣΟ 0206 29 91 (ΕΕ L 383, σ. 36)].

8 Σύμφωνα με τα άρθρα 1, παράγραφοι 3 και 4, και 3, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 214/94, «η κατανομή των 42 400 τόνων μεταξύ των διαφόρων (παραδοσιακών) εμπορευομένων πραγματοποιείται κατ' αναλογία των εισαγωγών που έχουν πραγματοποιηθεί κατά τη διάρκεια των ετών αναφοράς», ενώ «η κατανομή των 10 600 τόνων πραγματοποιείται κατ' αναλογία των ποσοτήτων που έχουν ζητηθεί από τους (λοιπούς) επιλέξιμους εμπορευόμενους» με ανώτατο όριο 50 τόνους ανά αίτηση. Ωστόσο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, πραγματοποιείται κλήρωση σε περίπτωση όπου ο αριθμός των αιτήσεων είναι τόσο μεγάλος ώστε, χωρίς αυτή την κλήρωση, κάθε εμπορευόμενος θα ελάμβανε ποσόστωση μικρότερη των 5 τόνων.

9 Το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94 προσθέτει ότι οι εταιρίες που προέρχονται από συγχώνευση επιχειρήσεων που έχουν η κάθε μία δικαιώματα που επιφυλάσσονται, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, στους παραδοσιακούς εμπορευομένους απολαύουν των ιδίων δικαιωμάτων όπως και οι επιχειρήσεις από τις οποίες προέρχονται. Σε ενημερωτικό έγγραφο που απηύθυνε στις 5 Φεβρουαρίου 1992 προς όλα τα κράτη μέλη, η Επιτροπή διευκρίνισε, σε σχέση με το αντίστοιχο άρθρο του κανονισμού 3701/91, ότι οι διατάξεις αυτές δεν εφαρμόζονται επί των υποβληθεισών από τους λοιπούς εμπορευομένους αιτήσεων.

10 Οι Accrington Beef κ.λπ., που ανέρχονται συνολικώς σε 27, είναι παραγωγοί κρέατος καθώς και χονδρέμποροι κρέατος εγκατεστημένοι στο Lancashire (Αγγλία). Όλες οι εταιρίες αποτελούν μέλη του ομίλου Slinger, εκτός της εταιρίας Red Rose Meat Packers Ltd, η οποία όμως ελέγχεται από την οικογένεια Slinger.

11 Το 1994 δεκατρείς από τις εν λόγω εταιρίες μπόρεσαν να αντλήσουν από την ποσόστωση των παραδοσιακών εμπορευομένων και να λάβουν καθεμία ποσότητα 2 508 kg, και τούτο χάρη στις εισαγωγές βοείου κρέατος που είχαν πραγματοποιήσει το 1993, στο πλαίσιο της ποσοστώσεως των λοιπών εμπορευομένων. Αντιθέτως, όλες οι αιτήσεις που υποβλήθηκαν, το 1994, από τις 27 προσφεύγουσες στις κύριες δίκες προκειμένου να αντλήσουν απ' αυτή την τελευταία ποσόστωση απορρίφθηκαν, με έγγραφα της 8ης Μαρτίου και 5ης Μαΐου 1994 του Intervention Board, για τον λόγο ότι οι εταιρίες αυτές δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις που είχαν καθοριστεί με τον κανονισμό 214/94 αναφορικά με την ποσότητα και, ειδικότερα, δεν είχαν εξαγάγει 150 τουλάχιστον τόνους βοείου κρέατος το 1993. Εξάλλου, με έγγραφο της 11ης Φεβρουαρίου 1994, το Intervention Board, αναφερόμενο στο προμνημονευθέν πληροφοριακό έγγραφο της Επιτροπής της 5ης Φεβρουαρίου 1992, γνωστοποίησε στις προσφεύγουσες στις κύριες δίκες ότι δεν είχαν το δικαίωμα να αθροίσουν τα αποτελέσματα που είχε πραγματοποιήσει κάθε μια από αυτές προκειμένου να είναι επιλέξιμες ως «λοιποί εμπορευόμενοι».

12 Οι Accrington Beef κ.λπ. αμφισβήτησαν, ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, το κύρος τόσο του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94, με το οποίο ορίστηκαν οι ποσότητες αναφοράς προκειμένου να καταστεί δυνατή η υπαγωγή στην ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων, ειδικώς όσον αφορά τις εξαγωγές, όσο και του άρθρου 2, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, κατά το μέτρο που το άρθρο αυτό στερεί τις προελθούσες από συγχώνευση επιχειρήσεων εταιρίες του δικαιώματος να συναθροίσουν τα αποτελέσματα που έχει πραγματοποιήσει καθεμιά από αυτές κατά τρόπο ώστε να είναι επιλέξιμες γι' αυτή την ίδια ποσόστωση το 1994.

13 Κρίνοντας ότι δεν ήταν αρμόδιο να αποφανθεί μόνο του επί του κύρους των προμνημονευθεισών διατάξεων του κανονισμού 214/94, το High Court of Justice έκρινε ότι έπρεπε να υποβληθούν στο Δικαστήριο τα εξής προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Είναι το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 214/94 της Επιτροπής ανίσχυρο και αντίθετο προς το κοινοτικό δίκαιο, κατά το μέτρο που απαιτεί οι επιχειρηματίες που επιδιώκουν να αντλήσουν από την ποσόστωση του 1994 που προβλέπεται από τη διάταξη αυτή, βάσει των εξαγωγών βοείου κρέατος που είχαν προηγουμένως πραγματοποιηθεί από

αυτούς, να έχουν εξαγάγει τουλάχιστον 150 τόνους κατά τη διάρκεια του προηγουμένου έτους και όχι περισσότερους των 110 τόνων που απαιτούνταν το 1993; Ειδικότερα, είναι το άρθρο 1, παράγραφος 2, ανίσχυρο και αντίθετο προς το κοινοτικό δίκαιο, λόγω του ότι η Επιτροπή:

α) υπερέβη τις εξουσίες που της είχαν απονεμηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 130/94 του Συμβουλίου·

β) παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας·

γ) παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης·

δ) παρέλειψε να αιτιολογήσει δεόντως τη διάταξη αυτή όπως, παρ' όλ' αυτά, της επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ· και/ή

ε) θέσπισε τη διάταξη αυτή χωρίς να έχει προβεί, σύμφωνα με τους σχετικούς κανόνες, σε διαβούλευση με την επιτροπή διαχειρίσεως βοείου κρέατος, και τούτο αντίθετα προς το άρθρο 4, του κανονισμού 130/94 και προς το άρθρο 27 του κανονισμού (ΕΟΚ) 805/68;

2) Είναι το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 214/94 της Επιτροπής ανίσχυρο και αντίθετο προς το κοινοτικό δίκαιο κατά το μέτρο που στερεί από τις εταιρίες που προέρχονται από συγχώνευση επιχειρήσεων, που καθεμιά τους αντλεί δικαιώματα από το άρθρο 1, παράγραφος 2, της δυνατότητας αθροίσεως των αποτελεσμάτων που είχαν προηγουμένως πραγματοποιήσει καθεμιά από αυτές; Ειδικότερα, αντιβαίνει το άρθρο 2, παράγραφος 2:

α) προς την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, κατά το μέτρο που οι εταιρίες που αντλούν δικαιώματα από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού μπορούν να συγχωνεύσουν και να συναθροίσουν τα αποτελέσματα που είχαν πραγματοποιήσει προηγουμένως προκειμένου να τύχουν της ποσοστώσεως, και τούτο ενώ η δυνατότητα αυτή δεν παρέχεται στις επιχειρήσεις που αντλούν τα δικαιώματά τους από το άρθρο 1, παράγραφος 2, και/ή

β) προς τη βούληση, όπως αυτή έχει επιβεβαιωθεί στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΚ) 130/94 του Συμβουλίου, να διασφαλιστεί η συνεχής πρόσβαση όλων των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών της Κοινότητας στην εν λόγω ποσόστωση;»

Όσον αφορά το παραδεκτό της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας

14 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου διερωτάται μήπως πρέπει, ενόψει της αποφάσεως της 9ης Μαρτίου 1994, C-188/92, Textilwerke Deggendorf (Συλλογή 1994, σ. I-833), οι Accrington Beef κ.λπ. να κριθούν ως έχουσες απολέσει, λόγω παρελεύσεως της σχετικής προθεσμίας, το δικαίωμα να προβάλουν, μέσω ενστάσεως ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, τον παράνομο χαρακτήρα των άρθρων 1, παράγραφος 2, και 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94 της Επιτροπής, και τούτο διότι δεν άσκησαν, όπως είχαν το δικαίωμα, προσφυγή ακυρώσεως των άρθρων αυτών εντός της προβλεπομένης από το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΚ προθεσμίας.

15 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, ενόψει ενός κοινοτικού κανονισμού, του οποίου οι επίμαχες διατάξεις απευθύνονται, κατά τρόπο γενικό, σε κατηγορίες προσώπων θεωρούμενες κατά τρόπο αφηρημένο και ρυθμίζουν αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις, δεν είναι πρόδηλον ότι μια προσφυγή των Accrington Beef κ.λπ., στηριζόμενη στο άρθρο 173 της Συνθήκης, κατά του εν λόγω κανονισμού θα ήταν παραδεκτή.

16 Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι αλυσιτελής η αναφορά στην προπαρατεθείσα απόφαση TWD (Textilwerke Deggendorf) αναφορικά με την περίπτωση εταιρίας η οποία, αναντίρρητα, και δικαιούταν και είχε ενημερωθεί ότι δικαιούταν να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά κοινοτικής πράξεως της οποίας είχε προβάλει, με ένσταση, την έλλειψη νομιμότητας ενώπιον εθνικού δικαστηρίου.

Όσον αφορά το πρώτο ερώτημα

17 Με το πρώτο του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του κύρους του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94, κατά το μέτρο που το άρθρο αυτό επιφυλάσσει το τμήμα της δασμολογικής ποσοστώσεως των λοιπών εμπορευομένων μόνο στους αιτούντες που αποδεικνύουν ότι έχουν εξαγάγει προς τρίτες χώρες ποσότητα βοείου κρέατος ίση τουλάχιστον προς 110 τόνους, όσον αφορά το 1992, και προς 150 τόνους, όσον αφορά το 1993.

18 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94, ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου προβλήθησαν διάφορες αιτιάσεις.

19 Πρώτον, οι Accrington Beef κ.λπ. προσάπτουν στην Επιτροπή ότι υπερέβη την εξουσία που της είχε απονείμει το Συμβούλιο, μη λαμβάνοντας υπόψη, όπως προέβλεπε η τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 130/94 του Συμβουλίου, κατά τον καθορισμό των ελαχίστων ποσοτήτων για εξαγωγή, ούτε τη σοβαρότητα των δραστηριοτήτων τους και τον αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα των συναλλαγών τους με τις τρίτες χώρες ούτε την ανάγκη διασφαλίσεως ίσης και συνεχούς προσβάσεως όλων των οικείων επιχειρηματιών στη δασμολογική ποσόστωση. Προσθέτουν ότι η Επιτροπή επεδίωξε, στην πραγματικότητα, αθέμιτους σκοπούς προσπαθώντας, αφενός, να περιορίσει τον αριθμό των αιτήσεων που υποβάλλονταν για την ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων, και τούτο προκειμένου να αποφευχθεί η προσφυγή στην κλήρωση, που ωστόσο προβλέπεται από τις κοινοτικές διατάξεις, και, αφετέρου, να ματαιώσει τη χορήγηση της ποσόστωσης αυτής σε εικονικές εταιρίες, δηλαδή εταιρίες συσταθείσες με μοναδικό σκοπό να καταστεί δυνατό στον όμιλο στον οποίο ανήκουν να αρυσθεί τα περισσότερα δυνατά πλεονεκτήματα από το σύστημα κατανομής του τμήματος της δασμολογικής ποσοστώσεως που επιφυλάσσεται στους λοιπούς εμπορευομένους.

20 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής, το Συμβούλιο είναι δυνατό να παραχωρήσει στην Επιτροπή ευρείες εκτελεστικές εξουσίες, δοθέντος ότι η τελευταία είναι η μόνη που μπορεί να παρακολουθεί, κατά τρόπο σταθερό και προσεκτικό, την εξέλιξη των αγορών και να ενεργεί με την ταχύτητα που επιβάλλει η κατάσταση. Εν προκειμένω οι ευρείες εκτελεστικές εξουσίες δικαιολογούνται ακόμη περισσότερο καθόσον

πρέπει να ασκούνται σύμφωνα με τη γνωστή ως διαδικασία «της επιτροπής διαχειρίσεως», που επιτρέπει στο Συμβούλιο να αποφεύγει να παρεμβαίνει το ίδιο (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 29ης Φεβρουαρίου 1996, C-296/93 και C-307/93, Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-795, σκέψη 22).

21 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή είχε, δυνάμει του άρθρου 4 του κανονισμού 130/94, την αρμοδιότητα να καθορίζει, σύμφωνα με τη γνωστή ως διαδικασία «της επιτροπής διαχειρίσεως», τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας που απαιτούνται για την άντληση από την ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων, συγκεκριμένα τις ελάχιστες ποσότητες και την περίοδο αναφοράς περί των οποίων γίνεται μνεία στο άρθρο 2, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού.

22 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να ελεγχθεί αν τα ληφθέντα από την Επιτροπή μέτρα είναι σύμφωνα προς τον επιδιωκόμενο από τον βασικό κανονισμό σκοπό.

23 Από τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 130/94 προκύπτει ότι το Συμβούλιο επιδίωξε «να διασφαλιστεί (...) η υπό ίσους όρους και συνεχής πρόσβαση όλων των ενδιαφερόμενων εμπορευομένων της Κοινότητας στην εν λόγω ποσόστωση». Συναφώς, η τρίτη αιτιολογική σκέψη διασαφηνίζει ότι «το καθεστώς αυτό συνίσταται στην απονομή από την Επιτροπή των διαθέσιμων ποσοτήτων μεταξύ των παραδοσιακών εμπορευομένων και των εμπορευομένων που ενδιαφέρονται για το εμπόριο του βοείου κρέατος» και «ότι, για να εξασφαλιστεί η σοβαρότητα των δραστηριοτήτων των τελευταίων, ενδείκνυται, εντούτοις, να ληφθούν υπόψη μόνον οι ποσότητες καθορισμένου ύψους που είναι αντιπροσωπευτικές των συναλλαγών με τις τρίτες χώρες».

24 Όμως, η τελευταία αυτή διασαφήνιση δεν σημαίνει ότι το Συμβούλιο επεδίωξε να δημιουργήσει άμεσο σύνδεσμο μεταξύ των ποσών και των ποσοτήτων που πρέπει να καθορίζονται από την Επιτροπή και της εξελίξεως του εμπορίου με τις τρίτες χώρες, αλλά ότι τα κριτήρια επιλεξιμότητας έπρεπε να μπορούν να καθιστούν δυνατή την υπό ίσους όρους και συνεχή πρόσβαση στην ποσόστωση μόνο στους επιχειρηματίες που πραγματοποιούσαν σημαντικές εισαγωγές ή εξαγωγές.

25 Όπως παρατηρούν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή, η τεχνητή κατάτμηση της οικονομικής διαρθρώσεως ορισμένων επιχειρήσεων, μέσω του πολλαπλασιασμού των «εικονικών εταιριών», είναι δυνατό να διαταράξει την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος και να διακυβεύσει τον σκοπό της υπό ίσους όρους και συνεχούς προσβάσεως όλων των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, ασχέτως μεγέθους τους στη δασμολογική ποσόστωση. Πράγματι, ο κατατεμαχισμός των μεγάλων επιχειρήσεων είχε ως συνέπεια την αύξηση του αριθμού των αιτήσεων και τη συνακόλουθη μείωση των ποσοτήτων που είναι διαθέσιμες για τις μικρές σοβαρές επιχειρήσεις οι οποίες κινδυνεύουν, υπ' αυτές τις συνθήκες, να αποκλειστούν πλήρως από τη δασμολογική ποσόστωση.

26 Κατά συνέπεια, η πρώτη αιτίαση που αντλείται από την υπέρβαση εξουσίας πρέπει να απορριφθεί.

27 Δεύτερον, κατά τις Accrington Beef κ.λπ., η Επιτροπή έχει επίσης παραβιάσει την αρχή της αναλογικότητας, κατά το μέτρο που η αύξηση των ελαχίστων ποσοτήτων εξαγωγών είχε ως συνέπεια τον αποκλεισμό των μικρού και μεσαίου μεγέθους επιχειρήσεων από την πρόσβαση στην εν λόγω ποσόστωση. Η αύξηση αυτή είναι επίσης δυσανάλογη σε σχέση με τις μεταβολές που έχουν επέλθει στον όγκο του οικείου εμπορίου και, αν με την αύξηση αυτή σκοπός ήταν πράγματι ο αποκλεισμός των εικονικών εταιριών, ο σκοπός αυτός ουδόλως κατέστη δυνατό να επιτευχθεί.

28 Διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή αύξησε τις ελάχιστες ποσότητες εξαγωγών που είχαν οριστεί για την ποσόστωση του 1994 σε σχέση με αυτές που απαιτούνταν για τις ποσοστώσεις του 1992 και του 1993. Ενώ οι δύο τελευταίες ανέρχονταν σε 110 τόνους για καθένα από τα δύο έτη αναφοράς (αντιστοίχως 1990/91 και 1991/92), οι επίμαχες ελάχιστες ποσότητες ορίστηκαν, προκειμένου να υπάρχει δυνατότητα αντλήσεως από την ποσόστωση του 1994, στους 110 τόνους για το 1992 και στους 150 τόνους για το 1993.

29 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, ενόψει του σκοπού της διασφαλίσεως της ίσης και συνεχούς προσβάσεως όλων των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών της Κοινότητας στη δασμολογική ποσόστωση, η επελθούσα τροποποίηση έπρεπε λογικώς να έχει ως αποτέλεσμα να στερήσει του δικαιώματος αντλήσεως από την ποσόστωση ένα σημαντικό αριθμό επιχειρήσεων που είχαν

τεχνηέντως συσταθεί με μοναδικό σκοπό τη λήψη σημαντικού μεριδίου της δασμολογικής ποσοστώσεως, χωρίς να έχει αποδειχθεί ότι η αύξηση των ελαχίστων ποσοτήτων είχε ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό από την ποσόστωση ενός αυξημένου αριθμού επιχειρήσεων που είναι πράγματι μικρού μεγέθους. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, αποφασίζοντας την αύξηση των ελαχίστων ποσοτήτων, είναι πρόδηλον ότι δεν υπερέβη τα όρια της ευρείας εξουσίας της εκτιμήσεως.

30 Εξάλλου, όπως έχει ήδη παρατηρηθεί στη σκέψη 24, ούτε ο σκοπός ούτε το γράμμα του βασικού κανονισμού του Συμβουλίου επιβάλλουν στην Επιτροπή την άμεση σύνδεση των ελαχίστων ποσοτήτων εισαγωγών με την εξέλιξη του όγκου των εμπορικών συναλλαγών με τις τρίτες χώρες.

31 Κατά συνέπεια, η αντλούμενη από την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

32 Τρίτον, κατά τις Accrington Beef κ.λπ., η Επιτροπή έχει επίσης παραβιάσει την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης καθώς αύξησε τις ελάχιστες ποσότητες που είχαν καθοριστεί όσον αφορά τις εξαγωγές προς τις τρίτες χώρες χωρίς να έχει προηγουμένως ούτε προειδοποιήσει τους οικείους επιχειρηματίες ούτε διαβουλευθεί μαζί τους.

33 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι επιχειρηματίες δεν μπορούν να προβάλουν τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη με σκοπό τη διατήρηση μιας υφισταμένης καταστάσεως που μπορεί να τροποποιηθεί στο πλαίσιο της εξουσίας εκτιμήσεως των κοινοτικών οργάνων, και τούτο ειδικώς σε έναν τομέα όπως αυτός της κοινής οργανώσεως αγορών, του οποίου το αντικείμενο συνεπάγεται μια σταθερή προσαρμογή ανάλογα με τις διακυμάνσεις της οικονομικής καταστάσεως (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-395, σ. 33).

34 Συναφώς, η Επιτροπή διατείνεται ότι η διαχείριση της δασμολογικής ποσοστώσεως γίνεται επί ετησίας βάσεως και ότι το γράμμα των κανονισμών 214/94 και 130/94 δεν επέτρεπε να θεωρηθεί ότι τα κριτήρια για τη δυνατότητα αντλήσεως επρόκειτο να παραμείνουν αμετάβλητα. Τα κριτήρια αυτά ναι μεν καθορίζονται πάντοτε πριν από την υποβολή των αιτήσεων για το τρέχον έτος, πλην όμως μετά τη λήξη της ασκούσας επιρροή περιόδου αναφοράς, και τούτο προκειμένου να ματαιώνονται οι απόπειρες κερδοσκοπίας και να καθίσταται δυνατή η αρμονική λειτουργία του συστήματος.

35 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου συμμερίζεται την ανάλυση αυτή.

36 Οι θέσεις της Επιτροπής και της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου πρέπει να γίνουν δεκτές. Πράγματι, κάθε κανονικώς ενημερωμένος και επιμελής επιχειρηματίας οφείλει να γνωρίζει ότι, κατά τη θέσπιση, επί ετησίας βάσεως, κάθε νέας ποσοστώσεως, είναι δυνατή η τροποποίηση των ελαχίστων ποσοτήτων εξαγωγής. Η πρόωρη αναγγελία των νέων κριτηρίων επιλεξιμότητας έχει ως αποτέλεσμα την ενθάρρυνση της συστάσεως «εικονικών εταιριών», οι οποίες συμμορφώνονται ακριβώς προς τις νέες εγκριθείσες ελάχιστες ποσότητες, επιτρέποντας έτσι σε σημαντικούς ομίλους να αρύονται το μέγιστο δυνατό όφελος από τη δασμολογική ποσόστωση. Όπως έχει ήδη υπογραμμιστεί στην ανωτέρω σκέψη 25 η κατάτμηση των μεγάλων επιχειρήσεων είναι ικανή να βλάψει την αρμονική λειτουργία του συστήματος.

37 Επομένως, η αντλούμενη από την παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

38 Τέταρτον, οι Accrington Beef κ.λπ. φρονούν ότι η Επιτροπή δεν εκπλήρωσε την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει από το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ. Ειδικότερα, αναφέρονται στις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 214/94 που, κατ' αυτές, απλώς επαναλαμβάνουν τις στερεότυπες φράσεις των κανονισμών των προηγουμένων ετών, χωρίς να κάνουν νύξη για την αύξηση των ελαχίστων ποσοτήτων εξαγωγής.

39 Κατά πάγια νομολογία, δεν είναι ανάγκη η αιτιολογία των κανονισμών να διασαφηνίζει τα διάφορα πραγματικά ή νομικά στοιχεία — ενίοτε πολυάριθμα και περίπλοκα — που αποτελούν το αντικείμενο του κανονισμού, και τούτο εφόσον αυτά εμπίπτουν στο συστηματικό πλαίσιο του συνόλου του οποίου αποτελούν μέρος και είναι αρκετό, προκειμένου να πληρούνται οι απαιτήσεις του άρθρου 190 της Συνθήκης, η αιτιολογία να είναι ανάλογη προς τη φύση της οικείας πράξεως. Από την αιτιολογία αυτή πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου — εκδότη της πράξεως — ώστε να δίδεται η δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο και στο Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 1986, 250/84, Eridania κ.λπ., Συλλογή 1986, σ. 117, σκέψεις 37 και 38, και την προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 72).

40 Εν προκειμένω, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, ο κανονισμός 214/94 αναφέρεται ρητώς στον κανονισμό 130/94, ο οποίος διατυπώνει τον σκοπό του συστήματος και τις γενικές αρχές βάσει των οποίων πρέπει να γίνεται η διαχείριση της δασμολογικής ποσοστώσεως. Εξάλλου, η δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 214/94 υπογραμμίζει την ανάγκη διασφαλίσεως της αρμονικής μεταβάσεως από το στηριζόμενο στην εθνική διαχείριση σύστημα στο σύστημα της κοινοτικής διαχειρίσεως ενώ, ταυτόχρονα, θα λαμβάνονται υπόψη τα ιδιαίτερα στοιχεία του εμπορίου των εν λόγω προϊόντων, καθώς και την ανάγκη να επιφυλάσσεται η πρόσβαση στο δεύτερο τμήμα της ποσοστώσεως στους επιχειρηματίες που μπορούν να αποδεικνύουν ότι οι δραστηριότητές τους είναι σημαντικές και ότι οι ποσότητες που εμπορεύονται είναι κάποιου μεγέθους. Η πέμπτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού μνημονεύει την αναγκαιότητα για μια αποτελεσματική διαχείριση καθώς και την καταπολέμηση της απάτης.

41 Επομένως, προκύπτει ότι οι λόγοι που ώθησαν την Επιτροπή να μεταβάλει τα κριτήρια για τη δυνατότητα αντλήσεως από την ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων προκύπτουν σαφώς και κατά τρόπο μη διφορούμενο τόσο από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 130/94, στον οποίο αναφέρεται ο κανονισμός 214/94, όσο και από τις αιτιολογικές σκέψεις του τελευταίου αυτού κανονισμού.

42 Συνεπώς, ο αντλούμενος από την έλλειψη ή το ανεπαρκές της αιτιολογίας πρέπει να απορριφθεί.

43 Πέμπτον, οι Accrington Beef κ.λπ. υποστηρίζουν ότι ο κανονισμός 214/94 δεν εκδόθηκε σύμφωνα με την προβλεπομένη στο άρθρο 4 του κανονισμού 130/94 διαδικασία, και τούτο για τον λόγο ότι η διαβούλευση με την επιτροπή διαχειρίσεως οργανώθηκε την τελευταία στιγμή χωρίς τα μέλη της να έχουν τη δυνατότητα να σκεφθούν ή να ζητήσουν τη γνώμη των επιχειρηματιών του τομέα του βοείου κρέατος.

44 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, ζητήθηκε η γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως επί της προτάσεως κανονισμού της Επιτροπής και ότι η εν λόγω επιτροπή διατύπωσε ευνοϊκή γνώμη.

45 Εν πάση περιπτώσει, όπως ο γενικός εισαγγελέας επισήμανε στο σημείο 71 των προτάσεών του, ο κανονισμός 805/68, στον οποίο παραπέμπει το άρθρο 4 του κανονισμού 130/94, δεν τάσσει συγκεκριμένη προθεσμία μεταξύ του χρόνου κατά τον οποίο γίνεται προσφυγή στην επιτροπή διαχειρίσεως και του χρόνου κατά τον οποίο αυτή οφείλει να διατυπώσει τη γνώμη της. Το άρθρο 27, παράγραφος 2, του κανονισμού απλώς διευκρινίζει ότι η εν λόγω επιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της εντός της προθεσμίας που της τάσσει ο πρόεδρός της.

46 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι από την εξέταση του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94 δεν προέκυψε η ύπαρξη στοιχείων ικανών να θίξουν το κύρος του.

Όσον αφορά το δεύτερο ερώτημα

47 Με το δεύτερο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να εκτιμήσει το κύρος του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94 κατά το μέτρο που το άρθρο αυτό στερεί τις εταιρίες που έχουν προέλθει από τη συγχώνευση επιχειρήσεων και επιθυμούν να αντλήσουν από την ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων τη δυνατότητα να αθροίσουν τα πραγματοποιηθέντα προγενεστέρως από κάθε μια από αυτές αποτελέσματα.

48 Κατά τις Accrington Beef κ.λπ., η Επιτροπή, στερώντας τες της δυνατότητας που είχε παρασχεθεί στις λοιπές επιχειρήσεις που αντλούσαν τα δικαιώματά τους από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 214/94, αφενός, παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων και, αφετέρου, ματαίωσε τον στόχο της ίσης και συνεχούς προσβάσεως όλων των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών της Κοινότητας στην εν λόγω ποσόστωση. Οι Accrington Beef κ.λπ. προσθέτουν ότι το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94 στερείται επίσης νομιμότητας λόγω του ότι δεν παρέχει καμιά αιτιολογία διασαφηνίζουσα τους λόγους για τους οποίους μπορούν να αθροιστούν μόνο τα αποτελέσματα που έχουν ληφθεί υπόψη για την κατανομή της ποσοστώσεως των παραδοσιακών εμπορευομένων.

49 Πρώτ' απ' όλα, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η απαγόρευση των διακρίσεων που καθιερώνει το άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ αποτελεί απλώς ειδική έκφραση της γενικής αρχής της ισότητας στο κοινοτικό δίκαιο, πράγμα που απαιτεί παρόμοιες καταστάσεις να μην αντιμετωπίζονται κατά τρόπο διαφορετικό και διαφορετικές καταστάσεις να μην αντιμετωπίζονται καθ' όμοιο τρόπο, εκτός αν μια τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1984, 106/83, Sermide, Συλλογή 1984, σ. 4209, σκέψη 28).

50 Όπως παρατηρούν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή, ο τρόπος κατανομής της ποσοστώσεως που επιφυλάσσεται στους παραδοσιακούς εμπορευομένους δεν είναι ανάλογος προς αυτόν της ποσοστώσεως που επιφυλάσσεται στους λοιπούς εμπορευομένους.

51 Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού 214/94, η κατανομή της ποσοστώσεως των παραδοσιακών εμπορευομένων γίνεται, κατ' αναλογία των πραγματοποιηθεισών από καθέναν από αυτούς εισαγωγών, μεταξύ των επιλέξιμων επιχειρηματιών, δηλαδή αυτών που μπορούν να αποδείξουν ότι έχουν εισαγάγει, όσον αφορά τη δασμολογική ποσόστωση, κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων ετών, κατεψυγμένο κρέας και άλλα προϊόντα.

52 Η ποσόστωση που επιφυλάσσεται στους λοιπούς εμπορευομένους κατανέμεται, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 4, του κανονισμού 214/94, κατ' αναλογία όχι των πραγματοποιηθεισών εισαγωγών ή εξαγωγών, αλλά των ζητηθεισών ποσοτήτων, ενώ εξυπακούεται ότι η αίτηση δεν μπορεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, να αφορά ποσότητα υπερβαίνουσα τους 50 τόνους κατεψυγμένου κρέατος.

53 Ενόψει ακριβώς αυτής της διαφοράς κατανομής της ποσοστώσεως, ανάλογα με το αν αυτή επιφυλάσσεται στους παραδοσιακούς εμπορευομένους ή στους λοιπούς εμπορευομένους πρέπει να εξεταστεί το περιεχόμενο του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94.

54 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι οι παραδοσιακοί εμπορευόμενοι, που ήδη πληρούν τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας, μπορούν, σε περίπτωση συγχωνεύσεως, να αθροίσουν τα δικαιώματα προσβάσεως στην ποσόστωση που καθένας τους διαθέτει.

55 Κατ' αυτόν τον τρόπο προκύπτει ότι η δυνατότητα αθροίσεως των δικαιωμάτων προσβάσεως στην ποσόστωση των παραδοσιακών εμπορευομένων, όπως προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94, δεν αποσκοπεί στο να καθίστανται επιλέξιμες για την ποσόστωση οι εταιρίες που προέρχονται από συγχώνευση επιχειρήσεων και οι οποίες, χωρίς αυτή τη συγχώνευση, δεν θα ήσαν επιλέξιμες, αλλά στο να τους επιτρέπεται να αθροίζουν τα τμήματα της ποσοστώσεως που οι συγχωνευθείσες επιχειρήσεις ήδη διέθεταν καθεμία τους χωριστά.

56 Υπό τις συνθήκες αυτές, η παροχή της δυνατότητας προσφυγής στο άρθρο 2, παράγραφος 2, και στις συγχωνευθείσες επιχειρήσεις που δεν είναι επιλέξιμες για την επιφυλασσόμενη στους λοιπούς εμπορευόμενους ποσόστωση, και τούτο προκειμένου να καταστούν αυτές επιλέξιμες, προσδίδει στη διάταξη αυτή έναν πρόσθετο σκοπό.

57 Εξάλλου, στην περίπτωση που οι συγχωνευθείσες επιχειρήσεις θα ήσαν ήδη επιλέξιμες για την ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων, η παροχή και σ' αυτές της δυνατότητας αθροίσεως, που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, δεν θα είχε κανένα πρακτικό ενδιαφέρον, και τούτο εφόσον κάθε μεταγενέστερη κατανομή θα γινόταν σε αναφορά όχι προς τον όγκο των πραγματοποιηθεισών προγενεστέρως εμπορικών συναλλαγών, αλλά σε αναφορά, με μια μεγίστη ποσότητα 50 τόνων, προς την αίτηση συμμετοχής στην ποσόστωση που θα είχε υποβληθεί από την προελθούσα από τη συγχώνευση εταιρία.

58 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η κατάσταση των λοιπών εμπορευομένων δεν είναι συγκρίσιμη προς αυτήν των παραδοσιακών εμπορευομένων όσον αφορά την επιλεξιμότητα για την ποσόστωση και την κατανομή αυτής. Κατά συνέπεια, η αντλούμενη από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

59 Περαιτέρω, προκειμένου περί της αιτιάσεως που αντλείται από τη μη τήρηση του σκοπού της ίσης και συνεχούς προσβάσεως όλων των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών της Κοινότητας στη δασμολογική ποσόστωση, πρέπει να αναγνωριστεί, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ότι η επίτευξη του σκοπού αυτού θα διακυβευόταν σημαντικώς εάν επρόκειτο να υιοθετηθεί η άποψη των Accrington Beef κ.λπ. Πράγματι, οι εμπορικοί όμιλοι θα διατηρούσαν τη δυνατότητα της τεχνητής κατανομής των εμπορικών συναλλαγών τους μεταξύ ενός μεγάλου αριθμού χωριστών εταιριών, όντες έτσι βέβαιοι ότι, αν καταλαμβάνονταν εξ απίνης σε περίπτωση αυξήσεως των ελαχίστων ποσοτήτων, θα μπορούσαν, πραγματοποιώντας τις αναγκαίες συγχωνεύσεις μετά τη δημοσιοποίηση αυτών των ελαχίστων ποσοτήτων, να συνεχίσουν να υποβάλλουν πολλαπλές αιτήσεις αντλήσεως από την ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων.

60 Τέλος, όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από την ανυπαρξία αιτιολογίας σχετικά με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94, διαπιστώνεται, παραπέμποντας στην παρατεθείσα στη σκέψη 39 της παρούσας αποφάσεως νομολογία, ότι η δικαιολογία του περιορισμού της δυνατότητας αθροίσεως μόνο στους ήδη επιλέξιμους παραδοσιακούς εμπορευομένους απορρέει σαφώς και κατά τρόπο μη επιδεχόμενο παρερμηνεία από τις προϋποθέσεις προσβάσεως στη δασμολογική ποσόστωση και κατανομής της ποσοστώσεως μεταξύ των επιλεξίμων επιχειρηματιών, όπως έχουν αυτές ανωτέρω υπομνησθεί.

61 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι από την εξέταση του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94 δεν προέκυψε η ύπαρξη στοιχείων ικανών να θίγουν το κύρος του.

Επί των δικαστικών εξόδων

62 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε, με διάταξη της 20ής Ιουνίου 1995, το High Court of Justice (Queen's Bench Division), αποφαίνεται:

Από την εξέταση των άρθρων 1, παράγραφος 2, και 2, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 214/94 της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1994, περί των λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 130/94 του Συμβουλίου όσον αφορά το κατεψυγμένο κρέας βοοειδών που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202 και τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0206 29 91, δεν προέκυψε, υπό το φως του σκεπτικού της διατάξεως περί παραπομπής, η ύπαρξη στοιχείων ικανών να θίγουν το κύρος τους.

Sevón Edward Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Δεκεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

L. Sevón